

Februari 1949.

Goedenavond vriend

De aarde wentelt in een baan en wij mensen draaien mee. Wij laten ons voortslepen door de loop der gebeurtenissen. Wij verbazen ons over alles wat er rond om ons bestaat. Wij vergeten, dat wij zelf de kracht zijn, die eigenlijk al deze dingen zo'n klein beetje in beweging houden, dat wij zelf de aanstoot geven tot omwentelingen in de wereldgeschiedenis. Ik heb U al een tijd geleden gezegd, dat er nog veel bloed zal vloeien en ik geloof, dat de bewijzen daarvoor ondertussen geleverd zijn. Ik heb U attent gemaakt op de machtsverhouding in de politiek of liever gezegd in de begeerte van mensen-massa's en nu vandaag zou ik U willen wijzen op het evenwicht, de weg, die zou leiden tot harmonie inplaats van tot wan-accoord. In 's mensen leven komen altijd ogenblikken, dat men zelf niet meer weet welke richting men in moet slaan en dan laat men zich voortslepen door zijn begeerten. Dan jaagt U de zweep van de haat voort naar de afgrond. Dan jaagt U de begeerte de doodlopende weg van het bezit in. Kort en goed, de laagste instincten regeren veelal de mens. Maar staat er niet geschreven, dat wij allen broeders zijn? Onze verhouding onder elkaar is niet zo heel broederlijk over het algemeen. Zeker, broeders vechten ook wel eens onder elkaar, maar uiteindelijk houden ze van elkaar. Ze horen bij elkaar en tegenover al het andere maken zij één front, want zij horen te samen. Dat is broederschap. Als alle mensen broeders waren, dan zouden onze problemen op deze wereld niet meer bestaan. Dan zouden al deze geschillen, al deze moordpartijen, al deze slinkse pogingen om een ander te benadelen niet nodig zijn. Wij zouden te samen op één front staan. En daarvoor is het eigenlijk noodzakelijk, dat wij broederschap kweken. Een heel aardige slagzin, die indertijd gelanceerd is: "Verbeter de wereld, begin met je zelf".

Ja, maar hoe te beginnen. Zelfs deze beweging, die deze slagzin lanceert, maakt ook haar fouten. Maar zij wil in ieder geval het goede. Wat moet het doel zijn? Broederschap, vriendschap, begrip. En dan kom ik weer op het oude liedje terug, wat duizende malen gezegd is en toch nog steeds niet voldoende gezegd: verdraagt elkaar. Laat de fouten van anderen U niet hinderen in Uw weg, maar laat ze U ook niet drijven tot één belediging, een bestrijding of verwerping van die andere. Verdraag ze. Laat het niet langs U koude kleren aflopen. Denk niet, dat verdraagzaamheid iets negatiefs is, maar verdraag het, dat wil zeggen, begin niet met het te bestrijden, maar begin met U af te vragen wat steekt er achter. Probeer te begrijpen en wanneer U begrijpt dan zal al heel gauw een band groeien, ook al bent ge het er niet mee eens.

Verdraagzaamheid wil niet zeggen, laat de golven van alle begeerten van anderen over U spoelen, laat U drijven op elke stroom die de massa wenst in te slaan. Verdraagzaamheid wil zeggen: probeert de mensen te begrijpen en op een liefdevolle manier te brengen tot een eenheid met Uzelve. Misschien formuleert ge beiden Uw doel anders, maar uiteindelijk verlangt elk mens het zelfde, het geluk. En het opperste geluk, dat ligt welbesloten in het op kunnen gaan in God.

Onbewust is dat in ieder ingegeven. Dat onbewuste, die Geest, die leeft in Uw lichaam, deze Goddelijke fonk, die U maakt tot wat gij zijt, deze Goddelijke fonk draagt met zich mee het verlangen naar God. Dit heeft de communist, de socialist en de sociaal-democraat, dat heeft een ieder, politiek of niet. Dat heeft de Jood en de Arabier, dat kent de Noordeling en Zuiderling, de primitieve Neger en de onbeschaafde Westerling. Allen

kennen

kennen hetzelfde verlangen, de Godheid te bereiken, de een bewust en de ander onbewust. Maar allen streven naar één doel. En als wij nu allen streven naar één doel, wat is dan eenvoudiger als elkaar te helpen. Met onderlinge hulp bestijgen sportlui de steilste bergwanden, die zij alleen nooit zouden kunnen overwinnen. Met elkaars hulp, elkander helpende en dragende kunnen de mensen een geestelijke hoogte bereiken, die zij nooit bereiken zullen, indien zij als éénling hun weg willen gaan. Maar als men gezamenlijk gaat, dan moet men ook elkaar kunnen begrijpen en respecteren en vóór alles elkaars eigenaardigheden kunnen verdragen, bereid zijn om de ander te aanvaarden, zoals hij is en niet zo als men hem zelve zou willen hebben. In dit aanvaarden en in dit verdragen ligt de grondslag tot samenwerking. En een samenwerking van alle mensen der wereld zou het duizend jarige rijk doen aanvangen. Daarom geen vijandschap, geen haat, geen wanbegrip, maar een eerlijke poging om elkaar te begrijpen, te achten en te waarderen. De bedelaar zo goed als de staatsman en voortgaande op Uw eigen weg andere steunen, die U volgen en steun zoekend bij hen, die reeds boven U staan. In dit aanvaarden, daarin, in dit alles ligt de gemakkelijkste en snelste weg naar God.

Ik dank U !

Februari 1949.

Goedenavond,

Er waren stemmen door de stilte. Als men alles achter zich laat, wat deze aarde aan beslommeringen meebrengt, als men zijn gedachten uitschakelt en zich openstelt voor het eeuwige, dan komen uit het-niet stemmen, die tot U spreken. Dit is de stem, men zou kunnen zeggen, de stem Gods. Dan wordt U raad gegeven, dan gaan zorgen te niet, dan bloeit vreugde in U open. Dit is het ware gebed. Bidden is voor velen helaas te veel bedelen. God smeken om dit en om dat. God bestormen met wensen en woorden, met dankzeggingen en verlangens en men geeft God geen tijd om ook tot U te spreken. Indien ge bidt, dan is dat niet de bedoeling, dat ge U wendt tot Uw God, Uw God, die U kent van binnen en van buiten, waarvan ge een deel zijt, een product, dat Hij zelve gemaakt heeft, zij het dan langs de weg van onveranderlijke wetten. Deze God kent U, Uw behoeften, Uw begeerten. Wat nut het dan, om deze feiten te herhalen? Het is een vergissing te denken, dat men met woorden God kan dwingen tot iets of kan brengen tot iets. God geeft wat Hij nuttig oordeelt en God onthoudt wat slecht is, slecht voor U. Maar indien ge tot Uw God gaat en Hem tot U laat spreken in de geheiligde stilte van een uur van eenzaamheid, waarin ge al het aardse van U afzet, alle beslommeringen achter U laat, dan eerst zijt ge werkelijk in contact met de Godheid, dan zijt ge in contact met de natuur, dan zijt ge in contact met al datgene wat in het begrip God omsloten ligt. En dan zal deze Godheid tot U spreken. O, wees niet ongeduldig. Niet indien ge U zet en verlangt Gods stem te horen, dat het als een gramfoonplaat plotseling begint een redevoering af te stemmen. Neen, niet zo. Maar dan zullen uit de verte op U toekomen stromen melodieën en zangen, die zich verenigen tot één woord, een woord, dat veel van Uw problemen oplost. Het kan een raad zijn, uitgedrukt in de meest zakelijke termen en het kan een steun zijn en een woord van verheffing, dat Uw ziel doet opgaan tot het Licht. Geef God de gelegenheid tot U te spreken. Hoe jammerlijk eigenlijk, dat dat U gezegd moet worden. Hoe jammerlijk, dat de Schepselen-God zich van God afsluiten door een keten van verlangens en begeerten, waardoor het zuivere, het ware niet meer door kan dringen.

Hoe

jammerlijk, dat God moet worden tot een carnavalsfiguur, bed met rieten en gewaden, met zangen en gebaren, totdat het wordt een schijnvoorstelling. God is overal, omdat God in U is. God wenst tot U te spreken, maar God heeft U ook de kracht gegeven, om zelf te scheppen en de meesten scheppen zich uit hun begeerten en beslommeringen een wal, die hen afsluit van al het hoge geestelijke, die U afsluit van de hogere stroming, die verheft. Daarom wijdt per uur één minuut, per dag een half uur, aan God, niet om God te smeken, niet om God te vragen, niet om God te trachten te voeren in Uw banen, maar een half uur per dag, één minuut per uur, om te zijn een blank en onbeschreven vel, waarop Gods woord geschreven kan worden. Eén kort ogenblik elke dag, waarin God tot U kan spreken, waarin ge Hem niet lastig wenst te vallen, waarin ge niet meer dwingt, waarin ge Uw begeerte en al het aardse achter U probeert te laten, opdat de klanken van het eeuwige U bereiken kunnen.

Ik dank U !

Februari 1949.

Goedenmorgen vrienden,

Ik zou me vanmorgen eens te buiten willen gaan aan een beschrijving. Het is slechts een dichterlijke vrijheid, maar de tijd is mij er voor gegeven en ik hoop, dat het U niet stoort, dat ik zo

Duizende kristallen dwarrelen door de lucht,
en dalen in een vlucht, neer op de grauwe aarde.
Zij dekken daar met donswit kleed
zo alles weg, ook zorg en leed.
Die kunnen dan verdwijnen, onder het hul van smet'loos wit.
Doch alles is slechts schijn.
Zo zal ook dra het oogblik zijn,
dat deze witheid weer vergaat
en voor ons weer de aarde staat
met al haar leven, groei en bloei.
Deze witte mantel is slechts schijn
en wil dan wel het doodskleed zijn
voor al wat leeft en groeit.
Maar neen, na korte tijd, dan gaat het heen
en al dat leven gaat dan voort
zoals het eens was, ongestoord
vervolgt zich groei en bloei en dood.
Dit is een sneeuwstorm, die soms woedt
en dan de aarde dekken moet
tot grote hoogte soms met ijs.
Kristallen, gevormd op wond're wijs,
die liggen in millioental
gespreid over dit deel van 't Al.
Maar hoe verblindend ook het licht,
dat terugkaatst van die witte schicht,
toch ligt daar onder wat reeds was,
wat verder gaat in eigen stijl, in eigen moeten.
En als de sneeuw verdwijnt, dan groeten
wij de lente en de aarde leeft.
Zo gaat het nu ook met de geest.
Want ook komt wel een barre tijd
van geest'lijke onvruchtbaarheid,
dan komt uiteindelijk toch weer aan
de tijd, dat som'ge weer vergaan,
en dat de eigen geest weer ligt
onder des hemels zonnlicht
en dan erkent het zoet
deze geest, die leeft.
Men voelt hoe of ze verder streeft
naar 't doel, het éne Licht.

Ja, vrienden, dit is geen gedicht. Ik wilde hiermede U slechts geven een beeld van het onvrucht're leven van sommige mensen, die onder de sneeuwlaag van hun wensen de geest teniet doen. Toch komt de tijd van geestelijke bloei en vruchtbaarheid weerom en dat is ook te begrijpen, want sterven kan niets.

Niets kan vergaan.

Al wat eens was, dat blijft bestaan.
Of dat nu zij een gedachtenbeeld,
een iets, dat Uw zinnen heeft gestreeld
of dat het zij een stoffelijk iets,
het blijft bestaan, vergaan doet niets.
En daarom is de geestes baar
en wordt het donker om U heen,
vergeet dan niet, er komt een tijd,
dat ook die geest weer gaat bloeien,
dat ook Uw geest verder moet groeien.

Dat is geen kennis, dat is niet wat ik wil, dat is wet. Men moet geestelijk zich ontplooien, daaraan ontkomt men niet en wanneer dan ook deze levens-stormen soms Uw geest bedekken met een laag sneeuw, wanneer men denkt geestelijk dood te zijn, dan blijft daaronder toch die geest zich ontwikkelen, alleen U merkt het niet, want U ziet de buiten kant. Maar al lijkt ook van buiten de ontwikkeling van die geest stil te staan, omdat er een mantel over ligt, duizende kristallen, kristallen van rust en begeerte, van zorgen en smart, zij dekken wel af en zij verdoven het hart, maar daaronder, daar blijft toch altijd bestaan de geest, die groeit en zich verder ontwikkelt in het ongeziene tot het ogenblik, dat die laag weer verdwijnt. Soms pas bij de dood, en dan groeit en bloeit weer die geest. Dan komt weer de lente en zal die geest opbloeien tot een bloeiende aarde, vol bloemen en groen. Het kan zijn, dat die geest onvruchtbaar is, maar zelfs de woestijn brengt bloemen voort. Elke geest moet omhoog en er zijn slechts weinig, die onvruchtbaar blijven als de kale rots. Daarom, wanneer over U de mantel daalt van een stilte, als Uw geest zijn weg niet meer weet, wanhoop dan niet. Er komt een tijd van bloei, van een groei naar het Licht. Zoals bij elke lente bloemen en bomen zich richten tot de zon, zo brengt ook Uw geest weer z'n voelarmen voort, die blijven tasten naar het eeuwige en dan kan wel een schijnbare pauze ontstaan, maar uiteindelijk moet die geest gaan tot God. Dat is 's mensen bestemming, dat is 's mensen lot, om te gaan tot de eeuwigheid, omdat ge een deel van het eeuwige zijt.

Vrienden, ik heb het niet lang gemaakt, maar ik heb U hier iets gezegd, wat niet vergeten mag worden. Voor iedereen komt eens de dag, dat zijn geest weer groeit en bloeit naar het Licht. En als men het Licht bereikt, dan heeft men het geluk gevonden, het verlochenen van eigen IK, het niet meer zijn IK, maar het zijn één met alles wat leeft.

Ik dank U !

Goedenmorgen Vrienden,

Ik zou me vanmorgen eens te buiten willen gaan aan een beschrijving. Het is slechtseen dichterlijke vrijheid, maar de tijd is mij er voor gegeven en ik hoop, dat het U niet stoort, dat ik zo

Duizende kristallen dwarrelen door de lucht,
En dalen in een vlucht, neer op de grauwe aarde.
Zij dekken daar met donswit kleed
zo alles weg, ook zorg en leed.
Die kunnen dan verdwijnen, onder het hul van snet'loos wit.
Doch alles is slechts schijn.
Zo zal ook dra het oogblik zijn,
dat deze witheid weer vergaat
en voor ons weer de aarde staat
met al haar leven, groei en bloei.
Deze witte mantel is slechts schijn
en wil dan wel het doodskleed zijn
voor al wat leeft en groeit,
maar neen, na korte tijd, dan gaat het heen
en al dat leven gaat dan voort
zoals het eens was, ongestoord
vervolgt zich groei en bloei en dood.
Dit is een sneeuwstorm, die soms voedt
en dan de aarde dekken moet
tot grote hoogte soms met ijs,
Kristallen, gevormd op wond're wijs,
die liggen in millioental
gespreid over dit deel van 't Al.
Maar hoe verblindend ook het licht
dat terugkaatst van die witte schicht,
toch ligt daar onder wat reeds was,
wat verder gaat in eigen stijl, in eigen moeten.
En als de sneeuw verdwijnt, dan groeten
wij de lente en de aarde leeft.
Zo gaat het nu ook met de geest,
Want ook komt wel een barre tijd
van geest'lijke onvruchtbaarheid,
dan komt uiteindelijk toch weer aan
de tijd, dat son'ge weer vergaan,
en dat de eigen geest weer ligt
onder des hemels zonnlicht
en dan erkent het zoet
deze geest, die leeft.
Men voelt hoe of ze verder streeft
naar 't doel, het éne licht.

Ja vrienden, dit is geen gedicht. Ik wilde hiertoe U slechts geven een beeld van het onvrucht'bre leven van sommige mensen, die onder de sneeuwlaag van hun wensen de geest teniet doen. Maar hoe dicht die laag ook ligt, hoe men ook op alles geest (?) zich niet kennen wil een hoger wezen, dat helpt niet. Toch komt de tijd van geestelijke bloei en vruchtbaarheid weerom en dat is ook te begrijpen, want ster-ven kan niets. Niets kan vergaan,

Al wat eens was, dat blijft bestaan.
Of dat nu zij een gedachtenbeeld,
een iets, dat Uw zinnen heeft gestreeld
of dat het zij een stoffelijk iets,
het blijft bestaan, vergaan doet niets.
En daarom is de geestes bââr
en wordt het donker om U heen,
vergeet dan niet, er komt een tijd,
dat ook die geest weer gaat bloeien
dat ook Uw geest verder moet groeien.

Dat is geen kennis, dat is niet wat ik wil, dat is wet. Men moet geestelijk zich ontloopen, daaraan ontkomt men niet en wanneer dan ook deze levens .

Goedenmorgen Vrienden,

De aarde wentelt in een baan en wij mensen draaien mee. Wij laten ons voortslepen door de loop der gebeurtenissen. Wij verbazen ons over alles wat er rond om ons bestaat. Wij vergeten, dat wij zelf de kracht zijn, die eigenlijk al deze dingen zo'n klein beetje in beweging houden, dat wij zelf de aanstoot geven tot omwentelingen in de wereld-geschiedenis. Ik heb U al een tijd geleden gezegd, dat er nog veel bloed vloeien en ik geloof, dat de bewijzen daarvoor ondertussen geleverd zijn. Ik heb U attent gemaakt op de machtsverhouding in de politiek of liever gezegd in de begeerte van mensen-massa's en nu vandaag zou ik U willen wijzen op het evenwicht, de weg, die zou leiden tot harmonie in plaats van tot wan-accoord. In 'smensen leven komen altijd ogenblikken, dat men zelf niet meer weet welke richting men in moet slaan, en dan laat men zich voortslepen door zijn begeerten. Dan jaagt U de zweep van de haat voort naar de afgrond. Dan jaagt U de begeerte de doodlopende weg van het bezit in. Kort en goed de laagste instincten regeren veel al de mens. Maar staat er niet geschreven, dat wij allen broeders zijn? Onze verhouding onder elkaar is niet zo heel broederlijk over het algemeen. Zeker, broeders vechten ook wel eens onder elkaar, maar uiteindelijk houden ze van elkaar, ze horen bij elkaar en tegenover al het andere maken zij één front, want zij horen te samen. Dat is broederschap. Als alle mensen broeders waren, dan zouden onzen problemen op deze wereld niet meer bestaan. Dan zouden al deze geschillen, al deze moordpartijen, al deze slinkse pogingen om een ander te benadelen niet nodig zijn. Wij zouden te samen op één front staan. En daarom is het eigenlijk noodzakelijk, dat wij broederschap kweken. Een heel aardige slagzin, die in de tijd gelanceerd is; "Verbeter de wereld, begin met je zelf".

Ja maar hoe te beginnen? Zelfs deze beweging, die dezen slagzin lanceert, maakt ook haar fouten. Maar zij wil in ieder geval het goeden, maar wat moet het doel zijn? Broederschap, vriendschap, begrip. En dan kom ik weer op het oude liedje terug, wat duizende malen gezegd is en toch nog steeds niet voldoende gezegd; Verdraagt elkaar. Laat de fouten van anderen U niet hinderen in Uw weg, maar laat ze U ook niet drijven tot een belediging, een bestrijding of verwerping van die andere. Verdraag ze. Laat het niet langs U koude kleren aflopen. Denk niet, dat verdraagzaamheid iet negatiefs is, maar verdraag het dat wil zeggen, begin niet met het te bestrijden, maar begin met U af te vragen wat steek er achter. Probeer te begrijpen en wanneer U begrijpt dan zal al heel gauw een band groeien ook al bent ge het er niet mee eens. Verdraagzaamheid wil niet zeg en laat de golven van alle begeerten van andere over U spoelen, laat U drijven op elke stroom die de massa wenst in te slaan. Verdraagzaamheid wil zeggen: probeert de mensen te begrijpen en op een liefde volle manier te brengen tot een eenheid met U zelve. Misschien formuleert ge beiden Uw doel anders, maar uiteindelijk verlangt elk mens het zelfde, het Geluk. En het opperste geluk, dat ligt welbesloten in het op kunnen gaan in God, in het Licht, dat doet het einddoel zijn voor ieder en dat verlangen; Licht. Onbewust is dat in ieder ingegeven. Dat onbewuste, die Geest, die leeft in Uw lichaam, deze Goddelijke fonk, die U maakt tot wat gij zijt, deze Goddelijke fonk draagt met zich mee het verlangen naar God, Dit heeft de communist, en de socialist en de sociaal-democraat, dat heeft een ieder, politiek of niet. Dat heeft de Jood en de Arabier, dat kent de Noordeling en Zuiderling, de primitieve neger en de onbeschaafde Engelse pear (?) Allen kennen het zelfde verlangen, de Godheid te bereiken, de één bewust en de ander onbewust. Maar allen streven naar één doel. En als wij nu allen streven naar één doel, wat is dan eenvoudiger als elkaar te helpen; Met onderlinge hulp bestijgen sportlui de steilste bergwanden, die zij alleen nooit zouden kunnen overwinnen. Met elk ars hulp, elkander helpende en dragende kunnen de mensen een geestelijke hoogte bereiken die zij nooit bereiken zullen, indien zij als éénling hun weg willen gaan. Maar als men gezamenlijk gaat, dan moet men ook elkaar kunnen begrijpen en respecteren en voor alles elkaars eigenaardigheden kunnen verdragen, bereid zijn, om de ander te aanvaarden; zoals hij is en niet zo als men hem zelve zoudt willen hebben. In dit aanvaarden en in dit verdragen ligt de grondslag tot samenwerking. En een samenwerking van allen mensen der wereld zou het duizendjarige rijk doen aanvangen. Daarom geen vijandschap, geen haat geen wanbegrip, maar een eerlijke poging om elkaar te begrijpen, te achten en te waarderen. De bedelaar, zo goed als de staatsman en voortgaande op Uw eigen weg andere steunen, die U volgen en steun zoekend bij hen, die reeds boven U staan. In dit aanvaarden, daarin, in dit verdragen, daarin, in dit alles ligt de gemakkelijkste en snelste weg naar God. Ik dank U.